
O PETNAJSTEM MEDNARODNEM SLAVISTIČNEM KONGRESU
V MINSKU, V LETOŠNJEM AVGUSTU

Že ustaljena navada je, da vsa poročila in zapisnike o slavističnih kongresih objavljamo v Slavistični reviji, zato sem izkoristila to možnost za kratko poročilo o pravkar končanem mednarodnem kongresu slavistov v Minsku. V nadaljevanju bodo seveda sledili še zapisniki in informativna sprotna poročila, ki jih za revijo pripravi prof. dr. Alenka Šivic Dular, predsednica Slovenskega slavističnega komiteja in hkrati slovenska predstavnica v Mednarodnem slavističnem komiteju.

Po Ohridu (2008), pred petimi leti, se je letošnji kongres od 20. do 27. avgusta dogajal v Minsku (Belorusija). Udeležilo se ga je tudi osem slovenskih slavistov oz. slovenistov: štirje s Filozofske fakultete v Ljubljani (Irena Orel, Petra Stankovska, Alenka Šivic Dular in Andreja Žele), trije z Inštituta za slovenski jezik Frana Ramoša ZRC SAZU (Metka Furlan, Andreja Legan Ravnikar in Silvo Torkar) in kolegica slovenistka s Filozofske fakultete v Mariboru (Irena Stramljič Breznik). Sicer pa Slovenci (tudi) tokrat nismo izkoristili kvote dvanajstih udeležencev, ki nam je bila na razpolago. Glede na to, da je možnost samo na vsakih pet let srečati zagotovo največje število slavistov takorekoč iz celega sveta (zbere se jih okoli petsto iz 35–40 držav), so ta srečanja tudi za nas enkratne priložnosti za utrjevanje in navezovanje novih stikov med raziskovalci slovanskih jezikov, literatur in drugih novejših vzporednih področij, ki se razvijajo ali šele uveljavljajo v slovanskem jezikoslovju in literaturi.

Kot je to v navadi, je bila naša udeležba vnaprej pospremljena z objavljenimi referati: tokrat v Jezikoslovnih zapiskih 19/1 (2013) s podnaslovom Slovensko in slovansko. Poleg zgoraj omenjenih kolegov sta svoja prispevka za Minsk objavila tudi Mira Kranjc Ivič (FF UM) in Matej Šekli (FF UL). To številko Jezikoslovni zapiskov je uredil kolega Peter Weiss v sodelovanju s predsednico Slovenskega slavističnega komiteja Alenko Šivic Dular. Tokratno slovensko zastopstvo je bilo v celoti jezikoslovno, kar je, vsaj upam, čisto naključje. Ne glede na materialne in siceršnje razmere v naši slovenistični in slavistični stroki bi bilo namreč smotrno, da Slovenci izkoristimo dodeljeni udeleženski delež na tako velikih strokovnih srečanjih, in po možnosti zastopamo tudi različna področja znotraj slovenistične in slavistične stroke. Tokrat smo zastopali sodobni slovenski jezik, etimološko-onomastično področje slovenščine in zgodovinskorazvojni vidik slovenščine. Razen Alenke Šivic Dular, ki je kot članica Mednarodnega slavističnega komiteja imela še druge obveznosti, smo drugi slovenski udeleženci večinsko imeli dve nalogi, in sicer predstavitev referata v določeni sekciji in aktivno udeležbo v tematskem bloku določene Komisije; Slovenci smo tokrat aktivno sodelovali v Etimološki komisiji, v Komisiji za besedotvorje slovanskih jezikov in v Komisiji za slovnično zgradbo slovanskih jezikov. Sicer je bilo glede na aktivnost v letih 2008–2013 akreditiranih petintrideset komisij, za naprej jih je bilo tokrat, v Minsku, potrjenih sedeminpetdeset, ki pa bodo morale svojo aktivnost do naslednjega kongresa v Srbiji (l. 2018) še potrditi. Sekcijski referati so objavljeni v omenjenih Jezikoslovnih zapiskih, pospremljeni z uvodnima informativnima prispevkoma Alenke Šivic Dular (Slovenska slavistika in mednarodni slavistični kongresi in Bibliografija slovenskih udeležencev dosedanjih mednarodnih slavističnih kongresov). V knjižnici Oddelkov za slovenistiko in slavistiko na Filozofski

fakulteti v Ljubljani sta dostopna tudi dva zvezka tez vseh referatov: prvi obsežnejši je jezikoslovni, drugi pa obsega predstavljene teze oz. povzetke referatov za področja literarne vede, kulturologije in folkloristike.

Po Ljubljani (2003) in Ohridu (2008) bi lahko rekli, da se kongres vrača v Beograd (2018), kar je za nas večja oz. ugodnejša možnost, da tudi v prihodnje aktivno ohranjamo in krepimo stike z drugimi slavisti, kar brez dvoma vzvratno krepi slovenistično stroko in seveda tudi slovensko slavistiko. Vzdrževanje kontinuitete povezav v mednarodni slavistiki je zlasti pomembno za naše mlajše kolege; tako jezikovno kot kulturno smo namreč najprej del slovanskega sveta in kot jezikoslovci in raziskovalci zlasti lastne literature lahko v njem enakopravno delujemo v smislu, da vedno lahko nekaj novega damo in vsakič tudi nekaj sprejmemo. Skratka tovrstni mednarodni kongresi nam omogočajo mednarodno znanstveno uveljavitev in kar je tudi pomembno: z vidika jezikoslovca ali raziskovalca literature in zgodovine nismo praktično nikoli potisnjeni zgolj v vlogo podrejenega povzemanja metod ipd.

Andreja Žele
Filozofska fakulteta Univerze v Ljubljani